

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/12/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812010298
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Bargel
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812010298.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Vladimíra Sučika, na verejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2014 prejednal odvolania podané prokurátorom a obžalovanými S. V., E. T., K. U., Y. Q. a Y. F. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/107/2012 z 25.10.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/107/2012 z 25.10.2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/107/2012 z 29.11.2013.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného S. V., nar. XX.X.XXXX v M., trvale bytom C.
č. XXX, okres W.,

obžalovanú E. T., rod. T., nar. XX.X.XXXX v H. V.,
trvale bytom H. V., U. F. - W.
L. č. XXXX/X-XX,
obžalovanú K. U., nar. X.X.XXXX v W., trvale bytom W.,
ul. Ľ. U. č. XXX/XX,

obžalovaného Y. Q., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom
U. č. XXX, okres W., t.č. vo väzbe
v ÚVV Žilina,

obžalovaného Y. F., rod. V., nar. XX.X.XXXX v H. V.,
trvale bytom C. č. XXX, okres W.,
prechodne bytom H. V., Y. č. XXXX/XX-XX,

u z n á v a z a v i n n ý c h , ž e :

obvinená K. U. si od presne nezistenej doby, minimálne od marca 2011 do 3.12.2011, neoprávnene obstarávala sčasti z doposiaľ nezisteného zdroja metamfetamín a rastliny obsahujúce konopu a tieto balila spravidla v mieste trvalého pobytu do užívateľských balení a následne ich dopravovala a predávala konzumentom v okrese Námestovo a Tvrdošín, a to minimálne Y. M., nar. XX.X.XXXX, Y. U., nar. XX.X.XXXX, Y. M., nar. X.X.XXXX, N. M., nar. XX.X.XXXX, R. V., nar. XX.X.XXXX, M. R., nar. XX.X.XXXX, N. R., nar. XX.X.XXXX, T. Q., nar. XX.X.XXXX, C. J., nar. XX.X.XXXX, ktorému niekedy dávala metamfetamín aj zadarmo, pričom minimálne časť metamfetamínu v období od 25.7.2011 do 3.12.2011 nakupovala od obvineného Y. F., ktorý ho neoprávnene nadobúdala z doposiaľ nezisteného zdroja a predával nielen obvinenej K. U., ale aj obvinenej E. T., pričom odovzdanie metamfetamínu realizoval buď sám alebo prostredníctvom S. V., ktorý metamfetamín vozil obvineným K. U. a E. T.,

niekedy aj na základe ich požiadavky, a to na rôznych motorových vozidlách spravidla z Rabčíc do Námestova a Dolného Kubína, kde zvyčajne zaň od obvinených prevzal kúpnu cenu a tú potom odovzdal obvinenému Y. F., pričom obvinený S. V. vykonal od 3.8.2011 do druhej polovice mesiaca november 2011 minimálne 15 rozvozov metamfetamínu a od obvinenej K. U. prevzal za metamfetamín každý týždeň minimálne 300,- Eur, pričom raz od nej prevzal 1 500,- Eur, t.j. spolu od nej prevzal minimálne 5 700,- Eur a od obvinenej E. T. prevzal za metamfetamín týždenne minimálne 300,- Eur, pričom minimálne raz od nej prevzal 600,- Eur, t.j. spolu od nej prevzal minimálne 4 800,- Eur a obvinený S. V. metamfetamín niekedy aj dával, nie je zrejmé, či zdarma, obvinenej E. T., a obvinený Y. Q. od presne nezistenej doby do 3.12.2011 z presne nezisteného zdroja neoprávnene nadobúdala metamfetamín a rastliny obsahujúce konopu a tieto následne predával a niekedy aj rozvážal konzumentom prinajmenšom v okrese Námestovo a Dolný Kubín, a to minimálne Y. R., nar. XX.X.XXXX, R. V., nar. XX.X.XXXX, C. J., nar. XX.X.XXXX, R. Q., nar. X.XX.XXXX, M. R., nar. XX.X.XXXX, N. R., nar. XX.X.XXXX, T. Q., nar. XX.X.XXXX, pričom len svedkovi M. R. predal najmenej 14 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu, pri domovej prehliadke vykonanej 3.12.2011 bolo v záhrade za hospodárskou budovou u obžalovaného Y. F., rod. V., zaistených spolu celkom 27,67 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza od 73,9 % hmotnostných až do 77,4 % hmotnostných, a teda obžalovaný Y. F. od presne nezisteného dňa až do vykonania domovej prehliadky prechovával najmenej 534 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu v hodnote najmenej 5 230,- Eur, pri domovej prehliadke vykonanej 3.12.2011 u K. U. bolo zaistených spolu celkom 3,21 g materiálu obsahujúceho látky kanabinoideho typu - tetrahydrokanabinol a iné s obsahom THC od 6,7 % hmotnostných až do 18,8 % hmotnostných, a teda obžalovaná K. U. od presne nezisteného dňa až do vykonania domovej prehliadky prechovávala najmenej 6 obvykle jednorazových dávok konopy v hodnote najmenej 30,- Eur, pri domovej prehliadke vykonanej 3.12.2011 bolo v podprsienke u K. U. zaistených spolu celkom 0,239 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza od 73,2 % hmotnostných až do 73,7 % hmotnostných, a teda obžalovaná K. U. od presne nezisteného dňa najskôr v aute a následne vo svojej podprsienke prechovávala najmenej 4 obvykle jednorazové dávky metamfetamínu v hodnote najmenej 40,- Eur, pri domovej prehliadke vykonanej 3.12.2011 bolo u obžalovanej E. T. a obžalovaného Y. Q. zaistených 0,04 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza 75,0 % hmotnostných, a teda obžalovaná E. T. a obžalovaný Y. Q. od presne nezisteného dňa až do vykonania domovej prehliadky prechovávali najmenej 1 obvykle jednorazovú dávku metamfetamínu v hodnote najmenej 10,- Eur, podľa zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov patrí metamfetamín do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu Cannabis (konopa) patria do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) ako hlavná aktívna zložka konopy je zaradený do I. skupiny psychotropných látok,

t e d a

obžalovaný S. V.

neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, a tak konal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách a vo väčšom rozsahu,

obžalovaná E. T.

neoprávnene kúpila a prechovávala po akúkoľvek dobu omamnú a psychotropnú látku, a to vo väčšom rozsahu,

obžalovaná K. U.

neoprávnene kúpila, predala, zadovážila a prechovávala po akúkoľvek dobu omamnú a psychotropnú látku, a tak konala závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách a vo väčšom rozsahu,

obžalovaný Y. Q.

neoprávnene predal, zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú a psychotropnú látku, a tak konal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,

obžalovaný Y. F.

neoprávnenne predal, zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, a tak konal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách a vo väčšom rozsahu,

č í m s p á c h a l i

obžalovaný S. V.

pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.

obžalovaná E. T.

pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zák.,

obžalovaná K. U.

pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.

obžalovaný Y. Q.

pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.

obžalovaný Y. F.

pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák.

Z a t o i c h o d s u d z u j e :

Obžalovaného S. V.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. ukladá obžalovanému ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ukladá obžalovanému povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Obžalovanú E. T.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. ukladá obžalovanej ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ukladá obžalovanej povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Obžalovanú K. U.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. ukladá obžalovanej ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ukladá obžalovanej povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. ukladá obžalovanej ochranné protitoxikomanické liečenie ambulatnou formou.

Obžalovaného Y. Q.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) a pol roka.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. ukladá obžalovanému ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ukladá obžalovanému povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

Obžalovaného Y. F.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. ukladá obžalovanému ochranný dohľad vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ukladá obžalovanému povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný S. V. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. (s poukazom na § 138 písm. j/, e/ Tr. zák.), za čo mu bol uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 36 písm. j), l) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Okresný súd menovaného postupom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanému okresný súd uložil podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. aj trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla zn. MAZDA 323, ev.č. NO 816 BI a zároveň okresný súd podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát. Súd prvého stupňa obžalovanému S. V. uložil podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad vo výmere 30 mesiacov.

Obžalovaná E. T. bola napadnutým rozsudkom uznaná za vinnú zo spáchania pokračovacieho zločinu nedovolenej výroby omamných a psycho-tropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák., za čo jej bol uložený podľa

§ 172 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 4 roky. Okresný súd menovanú postupom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanej ochranný dohľad vo výmere 30 mesiacov.

Obžalovaná K. U. bola napadnutým rozsudkom uznaná za vinnú zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. (s poukazom na § 138 písm. j/, e/ Tr. zák.), za čo jej bol uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Okresný súd menovanú postupom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanej ochranný dohľad vo výmere 30 mesiacov. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák. obžalovanej uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Obžalovaný Y. Q. bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. (s poukazom na § 138 písm. b/, j/ Tr. zák.), za čo mu bol uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a 5 mesiacov. Okresný súd menovaného postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému ochranný dohľad vo výmere 30 mesiacov.

Obžalovaný Y. F. bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. (s poukazom na § 138 písm. j/, e/ Tr. zák.), za čo mu bol uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Okresný súd menovaného postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému ochranný dohľad vo výmere 30 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolania prokurátor a všetci obžalovaní.

Prokurátor v podanom odvolaní, ktoré podal čo do výroku o treste ohľadne obžalovaného S. V., a to v neprospech obžalovaného S. V., čo do výroku o vine a treste ohľadne obžalovanej E. T., a to v neprospech obžalovanej E. T. a čo do výroku o vine obžalovaného Y. Q., a to v neprospech obžalovaného Y. Q., uviedol nasledovne: „V predmetnom rozsudku Okresného súdu Námestovo ohľadne obžalovaného S. V. sa po dôkladnom oboznámení s odôvodnením predmetného rozsudku a po zvážení všetkých okolností prípadu, a to aj napriek záverečnej reči prokurátora nemožno stotožniť s úvahami, ktoré súd prezentoval v odôvodňovaní napadnutého výroku rozsudku, čo sa týka uplatnenia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu. Súd uložil mimoriadne znížený trest odňatia slobody v dolnom pásme trestnej sadzby, ktorú pri danej základnej trestnej sadzbe pripúšťa ustanovenie § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade by s poukazom na postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu bolo uloženie trestu hoci aj na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby neprímerane prísne, a preto s prihliadnutím na vyššie citované zákonné ustanovenie uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov nepodmienečne s tým, že takto uložený trest splní účel sledovaný zákonom a dopomôže k náprave obžalovaného tak, ako to má na mysli zákon. V tejto súvislosti len poznamenávam na okraj, že v písomnom odôvodnení predmetného rozsudku pri citácii zákonného ustanovenia § 39 nie je uvedený konkrétny odsek predmetného § 39 Trestného zákona. Tu však považujem za dôležité uviesť, že okresný súd v napadnutom rozsudku už bližšie nevysvetlil uvedený „postoj“ obžalovaného k spáchanému trestnému činu, a teda mám za to, že odôvodnenie použitia mimoriadneho zníženia trestu je tým pádom nepreskúmateľné, keďže okresný súd už tento „postoj“ obžalovaného nijako nešpecifikoval. Ďalej uvádzam, že už zo zákonného pomenovania dotknutého trestnoprávneho inštitútu (mimoriadne zníženie trestu) je zrejmé, že nejde o štandardný postup súdu, ale o výnimočný prostriedok individualizácie trestu, ktorý nemôžu odôvodniť bežne sa vyskytujúce skutočnosti ani presvedčenie súdu, že trest uložený v medziach zákonnej trestnej sadzby by bol pre páchatela príliš prísny. V predmetnej trestnej veci okolnosti prípadu nijako nevybočujú z obdobných prípadov drogovej trestnej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že okolnosti prípadu neposkytujú odôvodnenie

na mimoriadne zníženie trestu. Čo sa týka pomerov obžalovaného, ani v tomto ohľade neboli zistené skutočnosti, s ktorými ustálená súdna prax spája možnosti mimoriadneho zníženia trestu. Takýmito skutočnosťami sú napríklad vážna choroba páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny od jeho zárobku a podobne, nemožno však za ne pokladať jeho dobrú povesť ani okolnosť, že viedol riadny život a nebol doposiaľ súdne trestaný. Inými slovami, dobrá povesť a to, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a oľutoval, majú význam len vo vzťahu k základným kritériám ovplyvňujúcim výmeru trestu v rámci zákonnej trestnej sadzby, nie však vo vzťahu k úvahám o možnom uložení trestu pod dolnú hranicu tejto trestnej sadzby. V súdnej veci nie je daná výnimočnosť okolností prípadu ani pomerov obžalovaného, čím sa stáva nespĺniteľnou kumulatívna podmienka uvedená v § 39 ods. 1 Trestného zákona. Čo sa týka odvolania, a to čo do výroku o vine a treste ohľadne obžalovanej E. T., mám na rozdiel od súdu za to, že dôkazy, ktoré boli na hlavných pojednávaniach vykonané, postačujú aj na právnu kvalifikáciu skutku ako pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2, písm. e) Trestného zákona. Svoje tvrdenie opieram o výpovede svedkov, obžalovanej K. U., ale najmä obžalovaného S. V., ktorý popisuje, ako obchod prebiehal, v akých množstvách drogy prevážal a koľko peňazí od obvinenej T. preberal. V podpornom vzťahu k tomuto tvrdeniu sú aj zabezpečené prepisy hovorov, z ktorých je zrejma komunikácia obžalovanej ohľadom predaja drog. Nakoniec poukazujem aj na domovú prehliadku vykonanú u obžalovanej E. T. a obžalovaného Y. Q., pri ktorej bolo zaistených 0,04 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza 75,0 % hmotnostných, z ktorého by bolo možné vyrobiť 1-3 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu, ktorých hodnota bola minimálne 10,- Eur a maximálne 60,- Eur, a 6,32 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza 68,3 % hmotnostných, z ktorého by bolo možné vyrobiť 108-432 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu, ktorých hodnota bola minimálne 1 080,- Eur a maximálne 8 640,- Eur. Mám teda za to, a to na základe hore uvedeného, že v predmetnej trestnej veci vyplynuli také skutočnosti, ktoré odôvodňujú právnu kvalifikáciu konania E. T. podľa obžaloby, teda podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2, písm. e) Trestného zákona. Čo sa týka zahlaseného odvolania, a to čo do výroku o vine obžalovaného Y. Q., tu uvádzam, že okolnosti, ktoré viedli k zahlaseniu predmetného odvolania ohľadne Y. Q., boli následne po zahlasení odvolania ošetrené opravným uznesením Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/107/2012-1350 zo dňa 29.11.2013, ktorým súd podľa § 60 ods. 1 Trestného poriadku opravil zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 25.10.2013 tak, že nesprávne uvedený odsek „pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. písm. j/) písm. e) Trestného zákona" opravil na správne znenie „pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/) Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu považujem rozhodnutie Okresného súdu Námestovo, čo do výroku o vine obžalovaného Y. Q., po predmetnej oprave za správne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že Okresný súd Námestovo predmetným rozsudkom nesprávne rozhodol o treste ohľadne obžalovaného S. V., ako aj o vine a treste ohľadne obžalovanej E. T., a preto z uvedeného dôvodu navrhujem, aby odvolací súd na základe podaného odvolania odvolaním napadnutý rozsudok zrušil v odvolaním napadnutých častiach a nahradil ho vlastným rozhodnutím." Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach prokurátor zotrval na odvolaní podanom v neprospech obžalovaného Y. Q..

Obžalovaný S. V. v odvolaní uviedol: „Od samého začiatku som spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a priznal som sa ku skutku, ktorý sa mi v tom čase kládol za vinu a bol kvalifikovaný v zmysle ust. § 172 ods. 1 Trestného zákona. Na základe mojej výpovede došlo k tomu, že boli vytvorené podmienky na uzavretie dohody o vine a treste, ku ktorej som dal súhlas. Som presvedčený, že kvalifikovanie môjho konania ako skutok v zmysle ust. § 172 ods. 2 Tr. zák. nebolo dôvodné a preukazuje to aj vykonané dokazovanie pred súdom. Súd ma uznal vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. j/), písm. e) Trestného zákona. K tomuto uvádzam, že vykonaným dokazovaním bolo podľa môjho názoru preukázané, že nie sú dané dôvody na to, aby bolo moje konanie kvalifikované podľa odseku 2 § 172 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. Súd bezdôvodne aplikoval na moje konanie ust. § 138 písm. j) Tr. zák., pretože závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Tr.

zák. sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách, pričom viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej 3 osoby v zmysle § 127 ods. 12 Tr. zák. Som presvedčený, že na moje konanie okresný súd nesprávne kvalifikoval ust. § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák., pretože nespĺňa zákonné znaky kvalifikujúce toto konanie v zmysle § 138 Tr. zák. K vyššie uvedenému dopĺňam, že ani jeden zo svedkov na hlavnom pojednávaní neuviedol, že by som predával omamné látky. Z vykonaného dokazovania teda nevyplýva to, k čomu dospel vo svojom závere okresný súd. V konaní boli preukázané len tie skutočnosti, ku ktorým som sa od začiatku priznal, t.j., že som konzumentom drog a mám s tým problém. Súd teda nesprávne postupoval, keď moje konanie kvalifikoval podľa ust. § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Okrem toho súd nevyhodnotil správne pohľadujúce okolnosti v zmysle § 36 Tr. zák., keď neprihliadol na pohľadujúcu okolnosť uvedenú pod písm. n), pretože som napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol."

Obžalovaná E. T. v odvolaní uviedla: „Prvostupňový súd oprel svoje zistenie, že som predávala a prechovávala omamné látky, o výpoveď obžalovaného V. a citované prepisy telefonických hovorov, z ktorých je podľa súdu zrejma moja komunikácia ohľadom predaja drog. Iné dôkazy preukazujúce spáchanie trestnej činnosti mojou osobou súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol. Pritom súd správne konštatoval, že žiaden z množstva vypočutých svedkov nepotvrdil, že by som predávala alebo prechovávala drogy. Výpoveď obžalovaného V. však považujem za nevierohodnú. Obžalovaný V. dlhodobo užíva drogy a hráva automaty, z čoho mal viacero dlžôb. Vo výpovediach obžalovaného V. sú značné rozpory, pričom obžalovaný počas konania menil svoje výpovede. Vo výpovediach obžalovaný V. uvádzal rôzne časové obdobia, v ktorých mal rozvážať drogy, rôzne množstvá drog a taktiež aj rôzne množstvá peňazí, ktoré mal rozvážať, resp. ktoré mal dostať. Vzhľadom na to, že výpoveď obžalovaného V. je v podstate jediným priamym dôkazom usvedčujúcim ma z trestnej činnosti, v tejto súvislosti poukazujem na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu Žilina Jtk 11/09, podľa ktorého, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného bez ďalších dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný alebo vyvrátený. Podľa prvostupňového súdu ďalším dôkazom preukazujúcim moju vinu sú prepisy citovaných telefonických hovorov, z ktorých je zrejma komunikácia ohľadom predaja drog. S týmto záverom okresného súdu nesúhlasím. Citované telefonické hovory som ja neuskutočnila a ani telefónne číslo, z ktorého boli tieto uskutočnené, nie je moje. To, že uvedené telefónne číslo som ja nepoužívala, potvrdili aj vypočutí svedkovia. Rovnako nesúhlasím, že z citovaných prepisov hovorov sa dá preukázať, že obsahom týchto rozhovorov bol predaj drog, ako uvádza súd. Prvostupňový súd mi okrem iného, podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., uložil aj ochranný dohľad v trvaní 30 mesiacov. Podľa § 76 Tr. zák. ochranný dohľad je možné uložiť v prípade, keď súd páchatela odsudzuje za obzvlášť závažný zločin. Podľa § 11 ods. 3 Tr. zák. obzvlášť závažný zločin je zločin, kde je ustanovená dolná hranica trestnej sadzby najmenej 10 rokov. Vzhľadom na to, že okresný súd kvalifikoval moje konanie podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona, pre ktorý je ustanovená dolná hranica trestnej sadzby vo výške tri roky, je zrejme, že som nebola odsúdená za obzvlášť závažný zločin, preto neboli splnené podmienky pre uloženie ochranného dohľadu. Som toho názoru, že vykonanými dôkazmi nebola vyvrátená moja obhajoba, navrhujem preto kvalifikovať moje konanie ako trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona. Žiadam, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil vo všetkých výrokoch a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol."

Obžalovaná K. U. v odvolaní uviedla: „Celá obžaloba proti K. U. bola postavená na dvoch hlavných skupinách dôkazov. A to zaistených veciach pri osobnej a domovej prehliadke a výpovediach svedkov závislých na omamných a psychotropných látkach. Druhú skupinu dôkazov tvorili najmä výpoveď S. V. a svedkov. Pri výpovedi S. V. ako jedného zo spoluobžalovaných došlo k zmenám výpovede, výpovede boli účelové s úmyslom získania čo najnižšieho trestu. Pri výpovediach myslel jedine na seba a za tým účelom skresľoval výpovede vo svoj prospech. Zároveň pri vyhodnotení jeho výpovedí nemožno jednoznačne ustáliť záver, že K. U. sa mala podieľať na obchode a distribúcií omamných a psychotropných látok. Je pravdou, že K. U. kupovala od S. V. metamfetamín, ale ten len pre vlastnú potrebu. K jeho užívaniu sa priznala a priznala závislosť na metamfetamíne, ktorá prerástla

do takej miery, že denne potrebovala niekoľko kubíkov tejto látky. Ak aj ju usvedčovali výpovede ďalších drogovovo závislých svedkov, tak ani z týchto výpovedí nevyplýva tá skutočnosť, že ich predávala vo väčšom množstve. Práve jej priznanie, že brala drogy čoraz vo väčšom množstve, logicky vysvetľuje tento fakt. To, že bola sama silno drogovovo závislá, nezobral súd do úvahy a množstvo, ktoré mala nakupovať, sa v tomto smere snažil prvostupňový súd vysvetliť v neprospech obvinenej. Žiadnym spôsobom sa pritom nevyrovnal s jej závislosťou a túto závislosť ani žiadnym spôsobom neskúmal. Bolo nesporne preukázané, že K. U. bola závislá na omamných a psychotropných látkach. Vzhľadom na to, že bola ich konzumentkou, je nepochybné, že za týmto účelom si aj tieto látky zháňala. Je potom aj logické, že tieto látky mala pri sebe. Množstvo, ktoré bolo nájdené pri prehliadke K. U., zodpovedalo množstvu pre vlastnú potrebu vo väčšom množstve. Na túto dôležitú skutočnosť prvostupňový súd vôbec nepoukázal a nezaoberal sa s tým. Takýto dôkaz obrátil v neprospech nej. K. U., ako sama priznala, občas predala omamné a psychotropné látky aj kamarátom. Tento predaj bol nepravdivý a hlavne v malom rozsahu. Nákupom omamných a psychotropných látok sa snažila zahnať jej psychickú závislosť na nich, ktorá bola čoraz intenzívnejšia. Ani výpovede svedkov, a to najmä Y. M., Y. U., Y. M. a N. M. v prvom rade nepreukázali, že K. U. im mala predávať omamné a psychotropné látky vo väčšom množstve. Jednalo sa o drobný príležitostný predaj z jej nadbytočných zásob slúžiacich pre osobnú potrebu. Okrem toho treba vziať do úvahy, že títo svedkovia, ktorí usvedčujú K. U., sú sami závislí na omamných a psychotropných látkach ovplyvňujúcich ľudskú psychiku. Na okraj len podotýkame, že títo svedkovia vykazovali požitie týchto látok aj pri samotných výpovediach na hlavnom pojednávaní, čo neuniklo pozornosti ani samotnému súdu, čím ich výpovede sú nedôveryhodné a nemôžu byť brané do úvahy ako kľúčový dôkaz. V stave silného abstinenčného záchvatu dňa 4.12.2011 bola K. U. vypočúvaná, pričom jej zmysly a vnímanie bolo otupené. V takomto stave nedokázala logicky uvažovať a spájať navzájom súvislosti. Niekoľko mesiacov strávených vo výkone väzby jej pomohlo zbaviť sa závislosti od pervitínu. Závislosti sa zbavila bez akejkoľvek lekárskej pomoci z vlastnej vôle konečne viesť riadny život. Po niekoľkomesačnej očiste, ktorú mala v rámci výkonu väzby, dokázala reálne a podrobne opísať skutok tak, ako sa stal. Kvalifikácia trestného činu nezodpovedá skutočnej miere závažnosti trestného konania. K. U. bola niekoľko rokov závislá od omamných a psychotropných látok, ktoré zháňala rôznymi spôsobmi, niekedy pre ňu ani príjemnými. Sme toho názoru, že obžalobe sa nepodarilo dostatočným spôsobom preukázať vinu, tak ako je jej kladená. Naďalej aj po rozsiahlom vyšetrovaní ostávajú nezodpovedané otázky o rozsahu jej konania, ale aj o skutkovom priebehu, a preto v zmysle zásady in dubio pro reo, ktorá stanovuje povinnosť súdu rozhodovať v prospech obžalovaného, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nejdú odstrániť. Právne závery prvostupňového súdu v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú zo skutkových zistení. Súd porušil ustanovenia § 168 Trestného poriadku, t.j. nevyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a neuviedol konkrétne, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, neodstránil rozpory medzi jednotlivými výpoveďami, nevyrovnal sa s obhajobou a neuviedol, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Tým spôsobil nepreskúmateľnosť rozsudku a v zmysle ust. § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku založil obligatórny dôvod na jeho zrušenie odvolacím súdom. Máme za to, že prvostupňový súd konal a rozhodol arbitrárne, s úmyslom za každú cenu uznať K. U. za vinnú zo skutku, ktorý jej bol kladený za vinu. Poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, žiadame Krajský súd v Žiline, aby rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 25. októbra 2013 vedený pod sp.zn. 4T/107/2012 v zmysle § 321 písm. a), b), c) a e) Tr. por. zrušil a sám po doplnení dokazovania rozhodol, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa na doplnenie a opätovné rozhodnutie."

Obžalovaný Y. Q. v odvolaní uviedol: „Obžalovaný Y. Q. nepopiera skutočnosť, že bol užívateľom (konzumentom) drog, avšak drogy tretej osobe, a to ani marihuanu ani pervitín, nepredal. Vyjadril sa, že pervitín fajčil 2 až 4-krát do mesiaca. Súd považoval obranu obžalovaného za vyvrátenú, a to výpoveďami svedkov - Y. R., R. V., C. J., R. Q., M. R., N. R. a T. Q., z ktorých výpovedí mal okresný súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný bol predajcom drog, minimálne od októbra 2010 do 3.12.2011. K týmto výpoveďiam svedkov máme za potrebné uviesť, že na základe výpovede svedka Y. R. došlo k viacerým sporným vyjadreniam, ktoré nie sú dodnes objasnené. Konštatovanie súdu, že výpovede svedkov v prípravnom konaní sú pravdivé a naopak, v konaní pred súdom sú ich výpovede účelové, a preto z nich nemôže vychádzať, považujeme prinajmenšom za sporné, nemajúce základ v odôvodnení rozsudku. Výpoveď svedka Y. R. bola jednoznačne vyvrátená, a to jednak výpoveďou samotného obžalovaného, ako aj výpoveďou svedka N. M.. Pokiaľ ide o domovú prehliadku vykonanú u E. T. a Y. Q. dňa 3.12.2011, namietame samotný priebeh tejto

domovej prehliadky, nakoľko tento procesný úkon, pri ktorom bola zaistená stopa č. 3, bol vykonaný za minimálne sporných, ak nie nezákonných okolností, a teda zastávame názor, že v konaní pred súdom ako dôkaz neobstojí. V spise chýba fotodokumentácia z domovej prehliadky, ako aj kamerový záznam z nej, a teda nie je zrejmé, kde a za akých okolností boli pri domovej prehliadke nájdené omamné a psychotropné látky a komu patria. Ďalej si myslíme, že je nemožné, aby psovod podpísal zápisnicu z domovej prehliadky v čase, kedy sa nachádzal na inej obdobnej domovej prehliadke. Na tomto skutkovom základe máme za to, že skutok, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť, nemá naplnené všetky objektívne a subjektívne znaky trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. j/), písm. e) Trestného zákona. Pripravné konanie, ako aj konanie pred súdom trpí viacerými procesnými vadami a pochybnosťami o správnosti skutkových zistení uvedených v rozsudku, pričom ani v jednom štádiu trestného konania neboli naplnené predpoklady pre páchanie trestnej činnosti obžalovaným, a to po dlhší čas a na viacerých osobách. Súdna prax pri tomto drogovom trestnom čine doposiaľ neustálila dobu, ktorá zodpovedá pojmu dlhší čas podľa § 138 písm. b) Tr. zák. tak, aby išlo o závažnejší spôsob konania. Už z názvu tohto osobitného kvalifikačného pojmu však vyplýva skutočnosť, že musí ísť o tak dlhý čas, ktorý jednak prekračuje inak obvyklý čas páchania konkrétnej trestnej činnosti, t.j. kvantitatívna stránka. Pokiaľ ide o obvyklý čas páchania predmetného trestného činu, netreba opomenúť, že obžalovaný bol sám závislý na drogách a z tejto závislosti sa musí liečiť, teda zbaviť sa takejto závislosti bez lekárskej pomoci je prakticky nemožné, prihladnuc aj na čas liečenia, ktorý sa pohybuje v rozpätí niekoľko desiatok mesiacov až rokov. Obžalovaný bol užívateľom pervitínu, pričom, pokiaľ by bol dílerom, tak ako mu to obžaloba kladie za vinu, prejavilo by sa to aj na jeho majetkových pomeroch. Pokiaľ aj obžalovaný poskytol, resp. užil s niekým drogu, takéhoto konania sa nedopúšťal v období dlhšom ako jeden rok. Iná situácia by nastala, pokiaľ by sa trestnej činnosti dopúšťala osoba, ktorá sama drogu neužíva a protiprávnu činnosť vykonáva ako díler. Viacerými osobami sa na účely Trestného zákona rozumejú najmenej tri osoby (§ 127 ods. 12 Tr. zák.). Toto ustanovenie Trestného zákona vymedzuje minimálny počet osôb, aby bol naplnený znak viaceré osoby, čo v tomto prípade je jeden zo znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty drogového trestného činu, teda ako závažnejší spôsob konania. Keďže dôkazná situácia v prípade obžalovaného Y. Q. nepotvrdila skutočnosť, že by obžalovaný Y. Q. spáchal uvedenú trestnú činnosť na viacerých osobách, máme za to, že neexistuje žiadna okolnosť, ktorá by preukazovala konanie obžalovaného podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. Rozhodnutie Okresného súdu Námestovo je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Okresný súd Námestovo sa vo svojom súdnom rozhodnutí opieral o nezákonné dôkazy (rozsudok NS SR, sp.zn. 2Tdo 24/2013). Za práve jeden z takých dôkazov považujeme domovú prehliadku obžalovaného. Tento procesný úkon bol vykonaný za minimálne sporných, ak nie nezákonných okolností, keďže v spise chýba fotodokumentácia a takisto kamerový záznam, a teda nie je zrejmé, kde a za akých okolností boli pri domovej prehliadke nájdené omamné a psychotropné látky. Máme za to, že skutok, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť, nemá naplnené všetky objektívne a subjektívne znaky trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) (s poukazom na § 138 písm. j/), písm. e) Trestného zákona. Na základe uvedeného preto navrhujem, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), c), d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol."

Obžalovaný Y. F. v odvolaní uviedol: „V prípade Y. F. sa nepodarilo súdu jednoznačne preukázať, že skutok spáchal tak, ako mu je kladený za vinu. Súd svoje rozhodnutie opieral najmä o výpoveď S. V., ktorý tým, aby si zabezpečil miernejší trest, označil ako hlavného páchatela práve Y. F.. Okrem toho mal na to aj iný relevantný motív. Bolo nesporne preukázané, že Y. F. požičal sumu 4 000,- Eur práve S. V., ktorý mu túto sumu do súčasnosti nevrátil. V prípade, ak bude Y. F. uznaný za vinného, vymáhanie tohto dlhu bude o to zložitejšie. Výpovede Y. F. skutkovo a logicky nadväzujú na výpovede ostatných obžalovaných. Tým tvoria konzistentný celok. Oproti tomu výpovede S. V. majú tendenciu účelovosti, keď si vo viacerých bodoch odporujú. Odstupom času S. V. svoje výpovede menil. To nasvedčuje práve tomu, čo bolo tvrdené už od začiatku, a to tú skutočnosť, že skutok sa tak nestal, ako tvrdil a jeho výpoveď bola účelovým ťahom, ako preniesť hlavnú zodpovednosť na iného. Rozdiely vo výpovediach neboli iba nepatrné, teda spôsobené tým, že samotné trestné konanie prebieha po dlhšiu dobu a obžalovaný si nemusí pamätať presne všetky detaily, ako to bolo na začiatku. Tieto rozdiely vo výpovediach boli spôsobené práve tým, že skutok sa nestal tak, ako to opisuje S. V., a preto si nemohol pamätať na podstatné skutočnosti. Jeho výpoveď je nedôveryhodná a zavádzajúca, pričom ostatných obžalovaných poškodzuje. Na jednej strane jeho výpovede vyobrazujú S. V. ako osobu najmenej zapojenú do páchania trestnej činnosti, a na druhej strane ostatných obžalovaných vyobrazuje ako najväčších dílerov

na Orave. Tým len účelovosť jeho výpovedí preukazuje významnú mieru viny preniesť na iné osoby a seba zabezpečiť najlepšiu pozíciu spomedzi obvinených. Súd pri posudzovaní spáchania skutku pri Y. F. poukazoval na nájdenie dvoch balíčkov omamných a psychotropných látok. Pritom samotný priebeh zaistenia týchto balíčkov vnáša do prípadu pochybnosti o zákonnosti takého postupu zaistenia. Tieto dva balíčky sa našli voľne pohodené na lúke, ktorá je prístupná každému. V konaní nebolo vôbec dokázané, že s týmito dvoma balíčkami manipuloval Y. F.. Existovalo viacero spôsobov, ako to bolo možné preukázať, napr. odtlačkami, pachovými a inými stopami, ale orgány v činné v trestnom konaní nevyužili ani jeden spôsob a tým zmarili podstatné vykonanie dôkazu. Sám Y. F. im navrhol, nech mu zoberú odtlačky a porovnajú s odtlačkami na balíčkoch. Takýto dôkaz nevykonali a tým neumožnili obvinenému brániť sa proti umelo vyfabrikovaným dôkazom. Orgány činné v trestnom konaní, vzhľadom na fakt, že tieto balíčky sa našli mimo obydlia, v ktorom býval Y. F., mali sa zamerať na preukázanie manipulácie s balíčkami práve Y. F.. Bez uvedeného dôvodu tak nespravili, čím znemožnili Y. F. preukázať svoju nevinu. Tým došlo k narušeniu základného postavenia týchto orgánov upraveného v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Bezdôvodné odignorovanie vykonania dôkazu len preukazuje, že tento dôkaz bol umelo vytvorený orgánmi činnými v trestnom konaní. Ich moc v prípravnom konaní bola zneužitá proti obvinenému, ktorý mal obmedzené prostriedky na obranu v tomto štádiu trestného konania. Ani v priebehu dokazovania sa obžalobe nepodarilo relevantným spôsobom a následne ani súdu odstrániť pochybnosti o rozsahu konania, ale aj o skutkovom priebehu. Žiadny dôkaz, okrem výpovede S. V., ktorá je poznačená účelovosťou, žiadne iné priame alebo nepriame dôkazy neusvedčovali Y. F. zo spáchania skutku kladeného mu za vinu. Preto v zmysle zásady in dubio pro reo, ktorá stanovuje povinnosť súdu rozhodovať v prospech obžalovaného, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nejdú odstrániť. Zásada sa aplikuje vždy vtedy, keď sú pochybnosti v otázkach skutkových, čo v prípade Y. F. jednoznačne platí. Vzhľadom, že v prípade existujú naďalej pochybnosti, kvalifikácia jeho konania je v takomto stave úplne neopodstatnená. Závery súdu v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia sú nepreskúmateľné. Súd tak porušil ustanovenia § 168 Trestného poriadku, t.j. nevyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a neuviedol konkrétne, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, neodstránil rozpory medzi jednotlivými výpoveďami, nevyrovnal sa s obhajobou a neuviedol, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Tým spôsobil nepreskúmateľnosť rozsudku a v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku založil obligatórny dôvod na jeho zrušenie odvolacím súdom. Len uvedenie vykonaných dôkazov, bez akejkoľvek úvahy v zmysle § 168 Trestného poriadku nepostačuje na riadne odôvodnenie rozsudku. Tým rozsudok prvostupňového súdu považujeme za nepreskúmateľný. Vnáša tak arbitrárnosť zo strany súdu. Za takýchto okolností nie je možné odsúdiť Y. F. na 12 rokov, čo predstavuje značný zásah do jeho základných práv. Žiadame Krajský súd v Žiline, aby rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 25. októbra 2013 vedený pod sp.zn. 4T/107/2012 v zmysle § 321 písm. a), b), c) a e) Tr. por. zrušil a sám po doplnení dokazovania rozhodol, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa na doplnenie a opätovné rozhodnutie."

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnúť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolania prokurátora i obžalovaných sú čiastočne dôvodné.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní po tom, ako doplnil dokazovanie, napravil týmto rozsudkom pochybenia okresného súdu.

* * *

K obžalovanému S. V.

Krajský súd pri nezmenenom skutkovom základe kvalifikoval jeho konanie ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák., a teda čiastočne inak ako okresný súd, pretože z právnej kvalifikácie „vypustil“ písmeno b) uvedené v odseku 1 § 172 Tr. zák. Podľa okresného súdu sa menovaný mal dopustiť stíhaného trestného činu aj tak, že neoprávnene previezol psychotropnú látku, čo nepovažuje krajský súd za správne. Z priebehu skutkového deja síce vyplýva, že obžalovaný V. prevážal ako kuriér drogy, ale tieto prevážal len v rámci územia Slovenskej republiky. Prevozom - „tranzitom“ sa ale rozumie režim, ktorému podlieha tovar

prepravovaný pod colným dohľadom od jedného colného úradu k druhému colnému úradu, nie prevoz v rámci dvoch alebo troch miest na severe Slovenska a len v rámci Slovenska.

Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by obžalovaný S. V. (či ktorýkoľvek iný obžalovaný) zabezpečoval a prevážal drogy z cudziny. Preto krajský súd upravil právnu kvalifikáciu konania menovaného vyššie uvedeným spôsobom.

Obžalovaný S. V. v odvolaní namietal, že jeho konanie nemalo byť posúdené ako čin spáchaný na viacerých osobách (nemala byť použitá kvalifikácia aj podľa odseku 2 písm. c/ § 172 Tr. zák. s ohľadom na § 138 písm. j/ Tr. zák.). Krajský súd si neosvojil argumenty obžalovaného v tomto smere, pretože hoci vozil drogy „len“ obžalovanej U. a obžalovanej T., ako kuriér im dodával drogy za účelom ďalšej distribúcie, a teda veľmi dobre vedel, že také obrovské množstvá drog nie sú len pre (napríklad) U., pričom vedel, že menovaná ich predáva ďalším osobám - koncovým užívateľom. Obžalovaný S. V. sám vo výsluchu uviedol, že vedel, že U. drogy ďalej predáva. Vedel to od F., rod. V..

Nielen takéto jeho vyjadrenie, ale aj všetky okolnosti prípadu jasne a zrozumiteľne preukazujú, že obžalovaný S. V. spáchal stíhaný trestný čin na viacerých osobách - zadovažoval a distribuoval prostredníctvom U. drogy pre značné množstvo koncových užívateľov. Súd prvého stupňa teda správne kvalifikoval jeho konanie aj podľa odseku 2 písm. c) § 172 Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák., a preto krajský súd nemal dôvod rozhodnúť v tejto časti inak ako okresný súd.

Prokurátor v odvolaní navrhol, aby krajský súd vo výroku o treste neaplikoval zmierňujúce ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a aby bol obžalovanému uložený trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe. Krajský súd dospel k záveru, že u obžalovaného S. V. bolo i je nielen zákonné, ale i spravodlivé a oprávnené použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. z nasledovných dôvodov:

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Okolnosti prípadu môžu odôvodniť aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák. za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Obžalovaný S. V. v priebehu celého trestného konania nielenže sa priznal k spáchaniu trestného činu, ale najmä „odkryl“ a vysvetlil spôsob distribúcie drog od obžalovaného Y. F. cez neho a dílerku U. až ku koncovým konzumentom. Výrazným spôsobom tak pomohol preukázať a prokurátorovi i dokázať žalovanú trestnú činnosť, a to i napriek tomu, že sám seba usvedčil zo spáchania obzvlášť závažného zločinu. Okrem toho obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný, a tak uľahčil súdu i prokurátorovi náročné dokazovanie a v neposlednom rade vypovedal tak, že i na základe jeho výpovedí boli z trestnej činnosti usvedčení ďalší traja obžalovaní. Hoci obžalovaný navrhol prokurátorovi uzavretie dohody o vine a treste, tento to zrejme len z taktického dôvodu odmietol. Tým však zmaril obžalovanému možnosť doceliť uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, a tak využiť dobrodenie zákona v zmysle § 39 Tr. zák.

Krajský súd je toho názoru, že len prípadná taktická kalkulácia prokurátora pri neuzavretí dohody o vine a treste s obžalovaným, ak boli na uzavretie dohody o vine a treste splnené všetky podmienky, by nemala mať pre obžalovaného negatívne dôsledky v zmysle ďalšej nemožnosti využiť dobrodenie zákona a doceliť zmiernenie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Preto krajský súd dospel k záveru, že úplné priznanie sa obžalovaného S. V. k trestnej činnosti, jej úprimné oľutovanie, pomoc orgánom činným v trestnom konaní pri dokumentovaní a rozkrytí trestnej činnosti i ďalších osôb, pomoc prokurátorovi pri dokázaní trestnej činnosti ďalším obžalovaným a napokon i sebe, pomoc súdu vo forme priznania viny a tak zmiernenia rozsahu dokazovania, sú v súhrne takými okolnosťami prípadu, ktoré odôvodňujú zhovievavejší prístup súdu pri ukladaní trestu a možno ich zaradiť pod ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák.

S ohľadom na vyššie uvedené, ukladanie trestu obžalovanému S. V. v trestnej sadzbe uvedenej v § 172 ods. 2 Tr. zák. by bolo podľa názoru krajského súdu pre neho neprimerane prísne a nespravodlivé, pričom zohľadniac osobu obžalovaného (netrestaný, dobré správy a hodnotenia), možno dôvodne očakávať, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a na jeho prevýchovu bude postačovať trest kratšieho trvania.

Krajský súd ešte dodáva, že v zmysle § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Trestný čin sa chápe ako primárne formálna kategória. Z obsahu definície trestného činu sa však spoločenská nebezpečnosť úplne nevytratila, pretože je daná tým, že zákonodarca určité konanie označil za najvyššiu formu protiprávneho konania.

V ustanovení § 8 Tr. zák. je predovšetkým vyjadrená formálna protiprávnosť chápaná z hľadiska právneho poriadku ako celok. Protiprávnosť v zmysle Trestného zákona nemožno chápať len ako formálnu protiprávnosť, pretože zdôraznením toho, že trestný čin je konaním formálne protiprávnym, nebude dostatočne vyjadrená jeho podstata. Pokiaľ sa teda konštatuje, že v rámci trestného práva ide v prípade trestného činu o konanie formálne protiprávne, neznamená to, že trestný čin (a to aj zločin či obzvlášť závažný zločin) nemá materiálny obsah v zmysle materiálnej protiprávnosti. Protiprávnosť v poňatí Trestného zákona je potrebné chápať ako jednotu stránky formálnej aj materiálnej. Chápanie protiprávnosti len z formálneho hľadiska by viedlo k príliš strohému formalizmu, pretože len pomocou materiálnej kategórie protiprávnosti je možné v praxi vyriešiť niektoré prípady, ktoré by neboli riešiteľné v rámci čistej formálnej protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nutné vysloviť, že aj zločiny a obzvlášť závažné zločiny - chápané ako formálne kategórie trestného činu - v sebe zahŕňajú istú materiu obsiahnutú práve v pojme protiprávnosť, ktorá je v zmysle § 8 Tr. zák. ich neoddeliteľnou súčasťou.

Z hľadiska konštrukcie Trestného zákona je potrebné dôsledne rozlišovať medzi okolnosťami, ktoré odôvodňujú použitie prísnejšej trestnej sadzby (druhý diel piatej hlavy Trestného zákona - osobitné kvalifikačné pojmy), a okolnosťami prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák.

Okolnosti, ktoré podmieňujú použitie prísnejšej trestnej sadzby, sú okolnosti, ktoré vyjadrujú vyšší stupeň závažnosti konania páchatel'a, nerozlišujú však rozdielnu mieru škodlivosti činu a nebezpečnosti páchatel'a pre spoločnosť. Pri ponímaní zločinu a obzvlášť závažného zločinu ako čisto formálnej kategórie nie je možné rozlíšiť mieru spoločenskej škodlivosti činu, napríklad v prípade, ak týraná manželka bodnutím noža do srdca zavraždí svojho manžela, ktorý ju brutálne týra, od prípadu, keď tyranizujúci manžel v návale zlosti bodnutím noža do srdca zavraždí svoju manželku. V oboch prípadoch majú páchatelia rovnakú trestnú sadzbu a z hľadiska teoretických výkladov sa dokonca javí nemožným týranej manželke uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby (s ohľadom na okolnosti prípadu - § 39 ods. 1 Tr. zák.). Obidvaja totižto spáchali trestný čin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. (na chránenej osobe - blízkej osobe - § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.), a to za okolnosti, ktorá odôvodňuje použitie prísnejšej trestnej sadzby. S ohľadom na teoretický výklad by nebolo možné okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. aplikovať, pretože trestný čin bol spáchaný za použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty. Takýto výklad zákona považuje krajský súd za formalistický, nezohľadňujúci chápanie protiprávnosti činu aj z hľadiska materiálneho a nadmieru nespravodlivý, pretože neumožňuje v primeranej miere zohľadniť rozdielnosti v kvalite i kvantite porušenia právnej normy ako takej.

S ohľadom na to dospel krajský súd k záveru, že okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák., ktoré z hľadiska aplikačnej praxe, judikatúry a literatúry k starému Trestnému zákonu vždy predstavovali okolnosti spoluurčujúce stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť (ide o všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a, vid' R 3/1920, R 18/1966, R 19/1967, R 50/1970, R 41/1976, R 111/1999, R 84/2000, R 23/2001 a Zo súdnej praxe 10/1999, Zo súdnej praxe 61/1999), predstavujú aj v súčasnosti okolnosti spoluurčujúce spoločenskú škodlivosť toho-ktorého trestného činu a ako také plnia v širšom slova zmysle funkciu materiálneho vyjadrenia protiprávnosti činu aj vo vzťahu k zločinom a obzvlášť závažným zločinom.

Preto krajský súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému S. V. vo výmere 5 rokov, v spojení s ochranným dohľadom je dostatočným na to, aby bol naplnený účel trestu z hľadiska § 34 Tr. zák. a že takýto druh trestu a jeho výmera spravodlivo a dostatočne zohľadňujú i všetky okolnosti predmetného prípadu.

Krajský súd na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného S. V. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, síce zhodne ako súd prvého stupňa, avšak za použitia iných zákonných ustanovení, čím tak napravil pochybenie okresného súdu. Súd prvého stupňa si zrejme neuvedomil, že ustanovenie § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. ukladá povinnosť zaradiť páchatel'a obzvlášť závažného zločinu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Výnimku z tejto povinnosti predstavuje ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Krajský súd poznamenáva, že ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. je potrebné vykladať ako neoddeliteľnú interpretačnú súčasť ustanovenia § 48 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. so špeciálnym účinkom, pretože posledná veta ustanovenia § 48 ods. 4 Tr. zák. logicky nadväzuje, dopĺňa a upresňuje § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. Z toho vyplýva, že obžalovaného možno podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradiť do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia než do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia aj vtedy, ak ide o páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému súd ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci 15 rokov.

Prokurátor v odvolaní nenamietal nesprávnosť postupu okresného súdu v tomto smere a nenamietal takýto postup ani v jeho samotnej podstate pre neprimeranosť či nezákonnosť použitia i tohto pre obžalovaného zmierňujúceho ustanovenia a aj preto krajský súd nemal dôvod rozhodnúť inak ako okresný súd, nakoľko je presvedčený, že výkon trestu odňatia slobody obžalovaným S. V. v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je dostatočným obrazom a vyjadrením závažnosti trestného činu a miery narušenia menovaného.

Krajský súd obžalovanému neuložil trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla zn. MAZDA 323, ev.č. NO 816 BI, pretože pre takýto postup neboli splnené zákonom predpokladané podmienky. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd uloží trest prepadnutia veci, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu. Podmienkou takého postupu ale je, že vec patrí páchatel'ovi. Táto podmienka musí byť splnená v čase vyhlasovania rozsudku. Ak páchatel' previedol vec platne na inú osobu, nemožno takú vec vyhlásiť u tohto páchatel'a za prepadnutú.

Z vyjadrenia Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne (č.l. 1503-1504) vyplýva, že S. V. nie je ku dňu vyhlasovania rozsudku krajským súdom držiteľom ani vlastníkom vozidla zn. MAZDA 323, ev.č. NO 816 BI (v súčasnosti ev.č. SL 448 BF) ani iného vozidla evidovaného v evidencii vozidiel. S ohľadom na túto skutočnosť krajský súd nemohol obžalovanému uložiť trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla, ktorého nie je vlastníkom.

Okresný súd síce obžalovanému S. V. uložil ochranný dohľad, ale výrok rozsudku je neúplný a nesprávny. Pochybenie súdu prvého stupňa v tomto smere napravil krajský súd sám tak, že ochranný dohľad uložil podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. a zároveň podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. určil rozsah ochranného dohľadu.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. odsúdený, ktorému súd uložil ochranný dohľad, je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný osobne sa hlásiť v určených lehotách.

Podľa § 455 Tr. por. ochranný dohľad vykonáva probačný a mediačný úradník okresného súdu, v ktorého obvode je miesto pobytu osoby, ktorej bol ochranný dohľad uložený, a to v rozsahu určenom v

rozhodnutí soudu. Přitom dbá, aby sa do práv odsúdeného zasahovalo len v miere nevyhnutne potrebnej na dosiahnutie účelu ochranného dohľadu.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že už súd je povinný v rozsudku určiť rozsah ochranného dohľadu, čo súd prvého stupňa neučinil, a preto takto rozhodol krajský súd.

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol krajský súd vo vzťahu k obžalovanému S. V. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

* * *

K obžalovanej E. T.

Pokiaľ okresný súd uznal obžalovanú E. T. za vinnú „len“ zo spáchania pokračovacieho zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák., nerozhodol správne, a teda odvolanie prokurátora, ktorým sa domáhal uznania viny menovanej aj podľa písmena b) odseku 1 § 172 Tr. zák., ale najmä podľa odseku 2 písmena e) § 172 Tr. zák., považuje krajský súd za čiastočne dôvodné z nasledovných dôvodov:

Krajský súd nemá žiadny, ani ten najmenší dôvod pochybovať o pravdivosti výpovede obžalovanej E. T. (č.l. 57, zv. II.), ktorú učinila 15.5.2012, a teda po viac ako piatich mesiacoch od zadržania a za prítomnosti nielen svojho obhajcu, ale i obhajcov všetkých ostatných obžalovaných.

Obžalovaná uviedla: „chcela by som sa priznať k tomu, že som od S. V. brala pervitín. Spoznala som sa s ním tak, že chodil ku mne po moju kamarátku A. V., ktorú vozieval za V., jej dcéra vtedy ostávala pri mne. Vtedy mi S. V. ponúkol pervitín, ktorý som ja od neho brala po dobu 1 - 1,5 mesiaca, a to tak asi maximálne 10-krát po 1 - 2 dávky. Asi tak mesiac pred domovou raziou prišiel za mnou V. a povedal mi, že po ňom idú policajti a citujem: „Povedal mi, že ak na neho niečo poviem, tak že mi jednoducho rozbije piču“. Takéto vyjadrenie menovanej považuje krajský súd za úprimné a pravdivé nielen preto, že je v dobrom súlade s výpoveďou obžalovaného S. V., ale i s výpoveďou obžalovaného Y. Q. z 3.12.2011 (č.l. 58, zv. I.), ktorý vypovedal: „E. si tiež dáva pervitín, ona ale menej ako ja, to len tak z mojej dávky si dá trochu a dáva si pervitín tiež v tejto miestnosti, tiež ho fajčí ako aj ja. Spoločne si my nedávame ten pervitín, to len keď niekto z nás chce, tak si dá, každý vie, kde je pervitín, neschovávame ho, mávame ho tam v tom kumbále na stole. Pervitín zháňame obidvaja podľa možnosti, asi tak napoly, to ja zoženiem, to E., vlastne kto má možnosť, ten ho kúpi. Jedna dávka, to je desatina gramu, tá sa predáva za 10,- Eur. Ja ten pervitín kupujem len pre seba a občas si z toho môjho dá E., a keď ona kúpi, tak si dám z toho, čo ona kúpila, aj ja.“

Z výpovede samotnej obžalovanej A. T. je teda zrejmé, že menovaná si kupovala a prechovávala drogy vo väčšom rozsahu, a z výpovede obžalovaného F. V. okresný súd už v skutkovej vete rozsudku ustálil, že od neho kúpila pervitín celkom minimálne v hodnote 4 800,- Eur, čo je najmenej 480 obvykle jednorazových dávok. Obžalovaný F. V. k tomu vo svojich výpovediach okrem iného uviedol: „od E. T. (T.) som viezol pre Y. F. (V.) najviac 600,- Eur, to bolo tak raz do týždňa. Obvykle som od nej vozil po 300,- Eur, 4 až 5-krát do týždňa.“ (č.l. 99, zv. II.). Z uvedeného vyplýva, že v priebehu len jedného týždňa dodal obžalovanej T. pervitín najmenej za 1 200,- Eur, čo zodpovedá 120 obvykle jednorazovým dávkam. Pri dôslednejšej analýze výpovedí obžalovaného V. by prokurátor i súd prvého stupňa dospeli k podstatne závažnejšiemu rozsahu trestnej činnosti menovanej, čo však krajský súd nepovažoval za potrebné v skutkovej vete upravovať, pretože i súčasné znenie odôvodňuje odsek 2 § 172 Tr. zák. a navyš zmena skutkových zistení by sa negatívne dotkla i obžalovanej U., vo vzťahu ku ktorej by krajský súd nemohol upraviť skutok z dôvodu zákazu reformatio in peius. Krajský súd teda konštatuje, že obžalovaná E. T. svojím konaním naplnila skutkovú podstatu stíhaného trestného činu aj podľa písmena e) odseku 2 § 172 Tr. zák., keď kupovala a prechovávala drogy vo väčšom rozsahu. Krajský súd nekvalifikoval jej konanie aj podľa písmena b) odseku 1 § 172 Tr. zák., tak ako to navrhol prokurátor, z takého istého dôvodu, ako to už vysvetlil vyššie u obžalovaného S. V..

Obžalovaná E. T. v odvolaní spochybnila výpovede obžalovaného V., ktorý ju ako jediný usvedčuje z trestnej činnosti, spochybnila prepisy telefonických hovorov, namietala uloženie ochranného dohľadu a počas celého konania spochybňovala výsledky domovej prehliadky, najmä nezákonnosť nájdenia pervitínu na balkóne.

Krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniu menovanej, keď zo skutkovej vety vypustil údaj o nájdení 6,32 hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamín báza 68,3 % hmotnostných, z ktorých by bolo možné vyrobiť 108-432 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu, ktorých hodnota bola minimálne 1 080,- Eur a maximálne 8 640,- Eur, ktorá droga mala byť nájdená na balkóne bytu, v ktorom bývala. Išlo o značné množstvo drogy, ale z priebehu vykonania domovej prehliadky vyplývajú pochybnosti o tom, či skutočne tieto drogy boli v držbe obžalovanej T. a obžalovaného Q.. Obidvaja od začiatku opakovane a nemenne popierali, že by mali vedomosť o tejto droge. Policajný pes „nenašiel“ drogy na balkóne, pri ich objavení policajtom nikto pri ňom nebol a „záhadne“ sa z tohto objavu nepodarilo vyhotoviť fotodokumentáciu. Výrazné pochybnosti o okolnostiach nájdenia týchto drog neumožňujú súdu bezpečne a nespochybniteľne vysloviť, že práve tieto drogy prechovávali obžalovaní T. a Q., a preto krajský súd upravil v prospech obidvoch obžalovaných skutok v uvedenom rozsahu. Pokiaľ obžalovaná T. spochybňovala výpovede obžalovaného V., krajský súd jej argumenty považoval za neudržateľné a účelové nielen preto, že o tvrdeniach a výpovediach obžalovaného S. V. nemá pochybnosti, nakoľko tieto sú v podstatných bodoch zhodné, nemenné, logické a presvedčivé, ale aj preto, lebo obžalovaná sa k trestnej činnosti priznala a jej výpoveď teda zrozumiteľne preukazuje pravdivosť výpovedí obžalovaného S. V..

Krajský súd nezistil ani nezákonnosť získania odposluchov telefonických hovorov, a preto ani v tejto časti nepovažoval odvolanie obžalovanej za udržateľné. K odposluchom však považuje krajský súd za potrebné poznamenať, že ich nepovažuje ani za rozhodujúci a už vôbec nie za jediný usvedčujúci dôkaz, ale len za istý podklad dokresľujúci celkovú pravdivosť výpovedí obžalovaných, ktorí sa ku skutku priznali.

Krajský súd obžalovanej E. T. uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, a teda trest na spodnej hranici trestnej sadzby, keď zohľadnil, že menovaná pred spáchaním trestného činu viedla riadny život (poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák.) a doposiaľ nebola trestaná. Na výkon trestu odvolací súd obžalovanú zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a to postupom podľa § 48 ods. 4 Tr. zák.

Krajský súd najmä so zreteľom na nevýraznú mieru narušenia obžalovanej ustálil, že menovaná nemusí vykonávať trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a na jej prevýchovu postačí aj výkon trestu v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Hoci obžalovaná v odvolaní namietala uloženie ochranného dohľadu, s ohľadom na to, že bola krajským súdom odsúdená za spáchanie obzvlášť závažného zločinu, uloženie ochranného dohľadu je namieste, a preto krajský súd postupoval v zmysle ustanovení § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. a § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. a obžalovanej uložil ochranný dohľad vo výmere 30 mesiacov a uložil jej povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka v mieste svojho bydliska. So zreteľom na uvedené krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniu prokurátora i odvolaniu obžalovanej T. a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

* * *

K obžalovanej K. U.

Skutkové zistenia a skutkové závery okresného súdu vo vzťahu k menovanej, ustálené v prvej časti skutkovej vety napadnutého rozsudku, považuje krajský súd za správne a zákonné, pretože zodpovedajú vykonaným dôkazom, a preto krajský súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že menovaná kupovala od obžalovaného Y. F. drogy, ktoré jej vozil obžalovaný S. V., a následne ich predávala minimálne tým osobám, ktoré sú uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V ďalšej časti však krajský súd upravil na základe odvolania obžalovanej znenie skutku (týkajúce sa domových prehliadok a množstva tam nájdených drog) tak, aby tento skutok bol zrozumiteľnejší, jednoduchší, prehľadnejší, ale najmä aby zodpovedal súdnemu výkladu právu a nie metodickým postupom kriminalisticko-expertízneho ústavu. Krajský súd tak ustálil, že u obžalovanej K. U. bolo v rámci domovej prehliadky zaistených celkom 3,21 g konope s omamnými účinkami, čo zodpovedá najmenej 6 dávkam obvykle jednorazovej dávky konope (nie ako uviedol okresný súd - celkom najmenej 16 obvykle jednorazových dávok).

V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že obvykle jednorazovú dávku konopy - marihuany je potrebné stanovovať v závislosti od hmotnosti zaisteného sušeného materiálu konopy. Pri zohľadnení tohto hmotnostného kritéria, t.j. metodiky výpočtu vychádzajúcej z hmotnostnej dávky konopy sa za obvykle jednorazovú dávku považuje množstvo zodpovedajúce maximálne 500 mg (0,5 g) vysušenej konopy. K uvedenému je potrebné poznamenať, že posúdenie obvykle jednorazovej dávky omamnej alebo psychotropnej látky (ako základného obligatórneho znaku skutkovej podstaty „drogových trestných činov“) vyžaduje, aby už v prípravnom konaní bolo zistené, že či zaistená látka je omamnou (psychotropnou) látkou, bol určený jej druh, hmotnosť, koncentrácia účinnej (psychotropnej) látky, počet obvykle jednorazových dávok a bola stanovená priemerná cena tejto omamnej (psychotropnej) látky.

Okresný súd vychádzal pri stanovovaní počtu obvykle jednorazových dávok zo záverov znaleckého posudku kriminalisticko-expertízneho ústavu, ktorý po zistení, že skúmaná rastlina - konope je vzhľadom na jej obsah THC omamnou látkou, určuje počet obvykle jednorazových dávok konopy výlučne podľa koncentrácie THC v predložennom sušenom materiáli.

K tejto štandardne používanej metóde KEÚ pri určovaní počtu obvykle jednorazových dávok konopy - marihuany nadriadený súd uvádza, že ju nepovažuje za tú najobjektívnejšiu. V tomto smere si treba uvedomiť, že údaj o samotnej koncentrácii THC nemusí byť a spravidla ani nie je pre bežného konzumenta, resp. laického pestovateľa známy, nakoľko koncentrácia a obsah THC, ako najdôležitejšej účinnej látky konope, ktorá zodpovedá za psychoaktívne účinky, sa v konope zisťuje špeciálnym laboratórnym vyšetrením za použitia kvalitnej prístrojovej techniky (metódou kapilárnej plynovej chromatografie). Pre bežného konzumenta údaje o množstve THC nebývajú spravidla k dispozícii. Inak povedané, KEÚ pri výpočte obvykle jednorazovej dávky marihuany vychádza z koncentrácie THC. Ten, kto marihuanu vypestuje, predáva, kupuje (resp. inak zadovážuje), či konzumuje, však obsah jej THC nepozná. Je veľmi nepravdepodobné, že by páchatel' alebo konzument mal k dispozícii plynovú chromatografiu a na základe stanoveného obsahu THC rozdelil zadováženú marihuanu na taký počet jednorazových individuálnych dávok, ktorý by zodpovedal počtu obvyklých jednorazových dávok stanovených KEÚ. Každý však pozná váhové množstvo konopy - marihuany a konzumenti si marihuanu zadovážujú v hmotnostných jednotkách na gramy, nie podľa koncentrácie THC. Jedna štandardná cigareta obsahuje priemerne 0,5 g vysušeneho rastlinného materiálu konopy.

Vzhľadom na uvedené krajský súd, zohľadňujúc poznatky z vlastnej rozhodovacej činnosti, uzatvára, že počet obvykle jednorazovej dávky konopy - marihuany je potrebné stanovovať v závislosti od hmotnosti sušeného rastlinného materiálu konopy, a nie od koncentrácie účinnej látky THC v konope.

Takúto metodiku pri stanovení obvykle jednorazovej dávky konopy - marihuany považuje krajský súd za omnoho objektívnejšiu ako metodiku používanú KEÚ, resp. metodiku založenú na zisťovaní stupňa závislosti obvinenej osoby - konzumenta tejto drogy, ktorá je okrem iného náročná nielen z odborného, ale i časového hľadiska. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti nie je namieste určovať obvykle jednorazovú dávku konopy podľa závislosti konzumenta, pretože konzument si, bez ohľadu na svoju závislosť, pri zabezpečovaní obvykle jednorazovej dávky tejto drogy túto zadovážuje na množstvo (váhu), a nie podľa jej koncentrácie účinnej látky THC v nej obsiahnutej. Krajský súd zdôrazňuje, že z hľadiska subjektívneho pohľadu tak dílera, ako i kupujúceho (či inak zadovážujúceho si túto drogu) a konzumenta tejto drogy je vždy obvykle jednorazová dávka vyjadrená len hmotnostne, a nie podľa obsahu účinnej látky THC ovplyvňujúcej kvalitu a účinok tejto drogy.

Nemožno opomenúť, že stíhaný trestný čin si vyžaduje z hľadiska naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty preukázanie úmyslu páchatela vo vzťahu ku všetkým zložkám protiprávneho konania. Preukázať úmysel konzumenta sušenej konopy - marihuany zabezpečiť si dávku sušenej konopy - marihuany s konkrétnou percentuálnou koncentráciou THC a podľa tejto si pripraviť počet dávok by mal každý orgán činný v trestnom konaní a súd prinajmenšom obtiažne.

Pri takejto kvantifikácii obvykle jednorazových dávok marihuany musia byť v trestnom konaní po odbornom zistení, že zaistený sušený rastlinný materiál je rodu Cannabis - konopa, ďalej odborne - znalecky dokazované len nasledovné skutočnosti:

- koncentrácia účinnej látky THC v sušenej rastlinnej hmote konopy, aby bolo zrejmé, či zaistený sušený rastlinný materiál konopy možno považovať za psychotropnú látku, ktorá by bola schopná

ovplyvniť psychiku priemerného konzumenta (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5Tz 11/2004 z 20.5.2004),
- hodnota - cena zaistenej marihuany, za ktorú sa táto droga predáva v čase a na mieste činu „na ulici“.

Preto krajský súd upravil znenie skutkovej vety v tejto časti v prospech obžalovanej K. U..

Obžalovaná K. U. v odvolaní spochybnila výpovede obžalovaného S. V. a všetkých svedkov, ktorí ju usvedčujú z predaja drog. V tejto súvislosti krajský súd pripomína obžalovanej jej vyjadrenia zo 4.12.2011, urobené za prítomnosti nielen jej obhajcu, ale i obhajcov všetkých ostatných spoluobžalovaných: „Priznávam sa k tomuto trestnému činu, kde ja som vlastne nakupovala drogy od V. S.. On mi ich dovážal od V., ktoré som vlastne prevzala, odovzdala finančnú čiastku V.. Bolo to po dĺžku necelých dvoch mesiacov, kde sa jednalo iba o pervitín. Cez SMS som poslala p. V. s obsahom sumy, teda finančné čiastky, za ktoré mi on má zabezpečovať množstvo pervitínu, pričom doviesť mi ho mal S. V. na osobnom motorovom vozidle. Počas doby dvoch mesiacov som takto kúpila drogu - pervitín každý druhý deň, bolo to v množstve 10 mililitrov, bolo to v striekačke. Striekačka bola zatavená. Pervitín býval rôznej farby ako bielej, niekedy aj do žltá. Ja som platila za 10 mililitrov 600,- Eur, peniaze som vždy odovzdala V., nikomu inému. V. ich mal odovzdať V.. Ja som ho predávala obyvateľom v Námestove. Nebolo to na nejakom konkrétnom mieste, zákazníci mi vlastne volali na môj mobilný telefón, ja som sa s nimi dohodla a následne sme sa stretli na rôznych miestach v Námestove. Ja som si už účtovala za 0,1 ml sumu od 8 - 10,- Eur. Dávku 0,1 ml som dávkovala do striekačiek, ktoré boli o objeme 2 ml, pričom dieliky boli po 0,1. Y. V. prišiel s tým, že či nechcem pre neho predávať pervitín, ja na to, že skúsím, že nemám peniaze. S V. sa poznám cez V., ktorého si on zvolil za svojho sprostredkovateľa. Y. V. mi osobne odovzdal pervitín asi 2-krát, bolo to v začiatkoch, bolo to v Rabčiciach, pred domom, kde býva, bolo na mieste, kde vlastne aj mňa 3.12.2011 zaistili. Do podprsenky som si pervitín dala ihneď, ako som ho našla v aute, a to z dôvodu, že sa jednalo o miesto, kde som si vždy schovávala drogu, keď som ju chodila predávať zákazníkovi. Z rečí od ľudí z Námestova, ktoré som počula, tak E. T. dlhé roky predáva drogy - pervitín, ja osobne som však nikdy nekúpila drogu.“ (č.l. 18-20, zv. II).

Touto výpoveďou nielenže kompletne priznala svoju vinu, ale bezpečne z trestnej činnosti usvedčila i obžalovaného V. a F.. Krajský súd nemá ani tú najmenšiu pochybnosť o pravdivosti práve tejto výpovede obžalovanej, pretože je v dobrom súlade s výpoveďou obžalovaného V., dokonca i výpoveďou obžalovaného F., ale najmä výpoveďami svedkov, ktorých ona sama spochybňuje. Pokiaľ obžalovaná následne zmenila svoje vyjadrenia, krajský súd považuje túto zmenu za účelovú práve pre vyššie uvedené.

Na ilustráciu krajský súd pripomína výpovede len svedkov M. R. a Y. M..

Svedok M. R. pri výpovedi z 27.4.2012 uviedol (č.l. 196, zv. II.): „C. J. kupoval od K. U. pervitín s tým, že ona mu ho dávala aj zadarmo. O tom, že J. od nej kupoval pervitín, viem aj preto, lebo sa stalo, že sme sa viacerí zložili na pervitín po 5-10,- Eur a J. ho od K. išiel kúpiť. Pokiaľ ide o kontakt s K. U. ohľadom nákupu drog, tento prebiehal tak, že som sa do telefónu K. opýtal, či sa za ňou môžem zastaviť. Ak sa ma spýtala, že po koľko si prídem, odpovedal som jej podľa toho, na koľko som mal peňazí, napr. po 1 alebo 2 znamenalo, že si chcem kúpiť 1 alebo 2 diely pervitínu, pričom 1 diel som kupoval od nej za 10,- Eur. Prvýkrát som kúpil od nej pervitín niekedy v júni alebo v júli 2011 a poslednýkrát v septembri 2011. Najmenej som kúpil 1 diel, najviac 5 dielov.“

Svedok Y. M. vypovedal (č.l. 761, 148) okrem iného i nasledovné: O K. viem, že bola užívateľkou. Chodieval som za ňou do konca roku 2011, v októbri som bol v Nemecku, kupoval som od nej malé množstvo v závislosti od financií. Jeden diel alebo jedna obálka stáli do 10,- Eur, do týždňa som bol za ňou dva až štyrikrát. Droga bola budivý stimulant, dodávala mi energiu. S K. som bol buď v telefonickom alebo osobnom kontakte s tým, že som jej do telefónu väčšinou povedal: „Môžem ňa prísť pozrieť?“, pervitín som nazýval „gabi“. Kontakt s K. som prerušil v novembri 2011. Slovo kubík znamenalo, že idem pre pervitín.“

V súvislosti s právnou kvalifikáciou konania obžalovanej K. U. krajský súd rozhodol inak ako súd prvého stupňa, keď skutok nekvalifikoval aj podľa písmena b) § 172 ods. 1 Tr. zák. z tých istých dôvodov ako u obžalovaného S. V..

Z vykonaných dôkazov celkom jednoznačne vyplýva, že obžalovaná K. U. aj predávala drogy, a to viacerým osobám a vo väčšom rozsahu. Podrobnou analýzou výpovedí obžalovaného S. V. je zistiteľné, že tento dodal obžalovanej K. U. počas 16 týždňov (od 25.7.2011 do 3.12.2011) pervitín v hodnote najmenej 19 200,- Eur, čo zodpovedá najmenej 1 920 obvykle jednorazovým dávkam. Odvolanie však nepodal prokurátor v neprospech obžalovanej, a preto krajský súd z dôvodu zákazu reformatio in peius nemohol upravovať skutok ani právnu kvalifikáciu v neprospech obžalovanej, pričom takáto úprava ani nie je nevyhnutná s ohľadom na to, že i súčasné znenie skutku zodpovedá právnej kvalifikácii ustálenej okresným súdom a upravenej krajským súdom týmto rozsudkom.

Pokiaľ obžalovaná v odvolaní poukázala na nepreskúmateľnosť rozsudku okresného súdu, spochybňovala výpovede S. V., svedkov, ktorí ju usvedčovali z trestnej činnosti, i právnu kvalifikáciu jej konania, krajský súd považoval jej odvolanie za čiastočne dôvodné, keď upravil druhú časť skutku v jej prospech a verí, že odôvodnenie tohto rozsudku bude pre ňu zrozumiteľné a prehľadné.

Okresný súd uložil obžalovanej K. U. trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, ktorý trest krajský súd nemohol sprísniť, pretože bol limitovaný zákazom reformatio in peius, hoci by tak aj mienil urobiť s ohľadom na veľký rozsah jej trestnej činnosti.

Krajský súd postupom podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, čím aspoň „paragrafovo“ napravil pochybenie okresného súdu v tomto smere. Aj pri tomto výroku bol krajský súd limitovaný zákazom reformatio in peius.

Krajský súd obžalovanej K. U. tiež uložil postupom podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. a § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ochranný dohľad síce obsahovo zhodne ako súd prvého stupňa, ale podľa zákonných ustanovení, ktoré si procesný a hmotný režim vyžaduje. Na vysvetlenie, prečo tak krajský súd učinil, platí zhodné odôvodnenie ako u obžalovaného S. V..

Na rozdiel od okresného súdu krajský súd uložil obžalovanej K. U. ochrannú protitoxikomanickú liečbu ambulantnou formou, pretože dlhodobý výkon trestu odňatia slobody síce nemôže menovanú vyliečiť, ale môže byť „dostatočnou odvykacou kúrou“ na to, aby postačovalo na vyliečenie obžalovanej aj následné ambulantné liečenie, ktoré samozrejme môže byť kedykoľvek zmenené na ústavné, ak nebude plniť svoj účel.

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

* * *

K obžalovanému Y. Q.

Na základe ním podaného odvolania krajský súd upravil skutkovú vetu a skutkové závery v prospech obžalovaného tak, že zo skutku i z právnej kvalifikácie vypustil páchanie trestného činu po dlhší čas a vypustil údaj o nájdení 6,32 g hydrochloridu metamfetamínu s obsahom účinnej látky metamfetamínová báza 68,3 % hmotnostných, z ktorých by bolo možné vyrobiť 108-432 obvykle jednorazových dávok metamfetamínu, ktorých hodnota bola minimálne 1 080,- Eur a maximálne 8 640,- Eur, ktorá droga mala byť nájdená na balkóne bytu, v ktorom býval. Vysvetlenie, prečo krajský súd vypustil zo skutku údaj o drogách nájdených na balkóne, sa nachádza v časti tohto rozsudku pri obžalovanej T..

Z výpovedí vypočutých svedkov či spoluobžalovaných nemožno jednoznačne a spoľahlivo ustáliť, že by obžalovaný Q. drogy predával už od mesiaca október 2010. Neurčité vyjadrenia napr. obžalovanej U., že od ľudí vie, že T. dlhé roky predávala drogy, a to pervitín, v čase, keď začal Q. s T. žiť, počula, že aj on sa zaoberá predajom pervitínu; či svedka R., že drogy kupoval od Q. a s drogami začal asi pred rokom; resp. svedka R., že s pervitínom začal asi pred tromi rokmi, a podobne, nie sú dostatočné na vyslovenie, že obžalovaný Q. predával drogy po dlhší čas, najmä ak svedkovia konkretizovali svoje výpovede o kontakte s Q. na obdobie od marca 2011 do decembra 2011 (svedok R.), od apríla 2011 do septembra 2011 (svedkyňa V.) a podobne. S ohľadom na to, ale i zaužívanú súdnu prax (R 13/12) krajský súd nepovažoval za spoľahlivo a nespochybniteľne preukázané, že obžalovaný Q. páchal stíhaný trestný

čin po dlhší čas (písmeno c/ odsek 2 § 172 Tr. zák.). Preto krajský súd upravil skutok vo vzťahu k obžalovanému Y. Q. tak, ako je to uvedené v tomto rozsudku krajského súdu. Takejto úprave skutku potom zodpovedá kvalifikácia konania obžalovaného použitá krajským súdom, a teda obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák. Na vypustenie písmena b) z odseku 1 § 172 Tr. zák. z právnej kvalifikácie aj u obžalovaného Y. Q. sa vzťahuje také isté odôvodnenie ako u obžalovaného S. V..

Skutok uvedený v tomto rozsudku považuje krajský súd za bezpečne preukázaný výpoveďami svedkov R., V., J., Q., R., R., Q., výsledkami domovej prehliadky, znaleckým dokazovaním a v neposlednom rade i výsledkami odposluchov jeho telefonických hovorov. Napokon i sám obžalovaný Q. priznal, že buď on alebo T. si zadovážovali drogy a tieto prechovávali v byte a užívali ich. Dokonca sám obžalovaný priznal, že predával modafen (akože pervitín). Krajský súd považuje vyjadrenie obžalovaného Q. o predaji za pravdivú, ale časť o modafene za účelovú, pretože napr. svedok R. vysvetlil, že od Q. kupoval pervitín a po jeho užití cítil eufóriu, bol plný energie.

Napr. svedok M. R. uviedol: „Párkrát som telefonoval z telefónu C. J., a to vtedy, keď som chcel kúpiť pervitín od Y. Q.. Kvôli kúpe pervitínu som bol za Q. asi desaťkrát. Najmenej som bral od neho 1 diel za 10,- Eur, najviac 5 dielov za 45,- Eur. Raz som bol prítomný pri tom, keď C. J. šiel za Y. Q. z Dolného Kubíka po biele, t.j. pre pervitín.“ Taktiež sa vyjadril, že mu J. povedal, že od Q. kupoval pervitín, ktorý mu videl v rukách. Ďalšie usvedčujúce výpovede svedkov podrobne rozobral už okresný súd a krajský súd len dodáva, že pokiaľ svedkovia menili výpovede v prospech obžalovaného Q., išlo o účelový postup v snahe pomôcť mu, čo zrozumiteľne vysvetlil napr. svedok R., ktorý na hlavnom pojednávaní zmenil výpoveď preto, že keď videl Q. v putách, chcel mu pomôcť. Pravdivá je jeho výpoveď z prípravného konania.

Pokiaľ okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a 5 mesiacov, krajský súd na základe odvolania prokurátora obžalovanému tento trest aspoň symbolicky zvýšil na trest odňatia slobody vo výmere 10 a pol roka, pričom zohľadnil bohatú kriminálnu minulosť obžalovaného Q. (6-krát súdne postihnutý od roku 2000 do roku 2008), ako aj skutočnosť, že distribuoval drogy koncovým užívateľom.

Aj krajský súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ale urobil tak na rozdiel od okresného súdu zákonným spôsobom postupom podľa § 48 ods. 4 Tr. zák., čím napravil pochybenie súdu prvého stupňa v tomto smere. Na vysvetlenie tohto postupu nadriadeného súdu platí odôvodnenie zhodne ako u obžalovaného S. V..

Súd prvého stupňa pochybil vo výroku o ochrannom dohľade, týkajúcom sa obžalovaného Q., neúplným znením tohto výroku, preto krajský súd aj túto chybu napravil a určil rozsah ochranného dohľadu tak, ako to predpokladajú zákonné ustanovenia uvedené vo výroku tohto rozsudku. Prečo tak krajský súd konal, je vysvetlené už u obžalovaného S. V., ktoré odôvodnenie sa primerane vzťahuje aj na obžalovaného Y. Q.. Preto krajský súd vo vzťahu k obžalovanému Y. Q. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

* * *

K obžalovanému Y. F.

Vo vzťahu k obžalovanému Y. F. okresný súd ustálil skutkové zistenia a vyslovil také skutkové závery, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom, a preto ich krajský súd po zjednodušení a po štylistickej úprave a oprave chyby v dátume roku (2011 na 2011) považuje za správne a zákonné. Ani u tohto obžalovaného nemá krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že skutok spáchal tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom svojím konaním menovaný naplnil všetky znaky obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. s použitím § 138 písm. j) Tr. zák. Krajský súd na rozdiel od súdu prvého stupňa neposúdil jeho konanie aj podľa písmena b) § 172 ods. 1 Tr. zák. z tých istých dôvodov ako u ostatných obžalovaných.

Keďže obžalovaný Y. F. spochybnil tvrdenia obžalovaného S. V., ktoré ho usvedčovali z trestnej činnosti, tak krajský súd dáva obžalovanému do pozornosti jeho výpoveď učenú za prítomnosti svojho obhajcu

i ďalších obhajcov (č.l. 7-9, zv. II.), v ktorej okrem iného uviedol: „Vlani, v roku 2011, niekedy v mesiaci júl alebo august mi S. V. navrhol, že vie, že som už sedel, že poznám veľa ľudí, že či by som nevedel, kto by kúpil pervitín alebo marihuanu. Začal ma do toho zasväcovať, že koľko sa dá na tom zarobiť, ukázal mi aj striekačku, v ktorej mal do polovice pervitín, bola to taká malá 2 ml striekačka. Povedal mi, že celý kubík, čo je 10 dielov, sa predáva po 100,- Eur a že ako tá 1 čiarka je 1 dávka a predáva sa po 10,- Eur. Stretli sme sa u nás v Rabčiciach, boli sme tam len my dvaja. Odsypal trošku, ukázal mi, ako to vypadá, aké musia byť tie kryštály a že keď niekoho zoženiem, tak mi na to urobí cenu. On povedal, že má ešte nejakých dvoch, boli to nejakí mladí Rabčičania, ale kto neviem. Oni mu to majú predávať. Stretli sme sa s K. v Rabčiciach u mňa doma, prišla sama. Povedal som jej, že mám takého kamaráta, ktorý vie zohnať pervitín, či má nejakých známych, či by to vedela posunúť ďalej. Ukázal som jej tú vzorku, čo mi nechal V., ona to nahrievala zapaľovačom a povedala, že je to dobre. Pýtala sa, koľko stojí kubík, povedal som jej, že tých 10 dielov jej predám za 60,- Eur. Povedala, že dobre, že si bude kupovať pre seba a že ak mám, tak jej mám aj hneď predať. Na druhý deň som zavolať S., že mám nejakého kupca, že aby sme sa stretli. Stretli sme sa s S., povedal som mu, že bola u mňa taká kamarátka z Námestova, ale meno som mu nepovedal. Bol som zvedavý, akú mi urobí cenu, keď to budem takto posúvať. Povedal, že pod 50,- Eur nemôže ísť, lebo to by potom nič nezarábil. Večer sme zobrali tie 2 kubíky, S. ich bol doma zobrať niekde a ja som mu povedal, že má ísť so mnou, lebo som nevedel, ako to chodí. Cestou som telefonoval K. U., neviem, či z môjho alebo z S. čísla, povedal som jej, že jej nesiem to, čo chcela, že ideme za ňou. Ona povedala, že sa stretne pri nemocnici. Potom prišla a S. sa ma spýtal, že či je to ona, dal jej striekačku, ona si to tam obzerala. V striekačke boli 2 kubíky - t.j. 20 dielov - 20 dávok, bolo to asi 4-5 dní na to, ako som sa stretol s S. u nás doma. K. mu dala za tento pervitín 120,- Eur a dohodli sa, že by takto viackrát do týždňa takto brávala po 2 kubíky. Na druhý deň na to sme šli K. opäť odviezť 2 kubíky, opäť sme sa stretli pri nemocnici v Námestove, opäť som bol spoločne s S.. To sme už s S. boli dohodnutí, že on nemá auto a keď ja mu budem požičiavať svoje, že on za to bude vozit' K. do Námestova. To sme povedali K., jej to bolo jedno, zaplatila opäť 120,- Eur za tie dva kubíky pervitínu, mne S. dával zisk, t.j. z tých 120,- Eur som ja dostal 20,- Eur. Môj zisk predstavoval 10,- Eur na kubíku, t.j. 1,- Eur na 1 diele striekačky, aký zisk mal z toho S., to povedať neviem. S. to vozil, ja som mu dal vedieť, cez telefóny sme sa kontaktovali. K. číslo povedať neviem. S. takto chodil ku K., že jej viezol pervitín 2 až 3-krát do týždňa. Najviac bolo za týždeň 10 kubíkov, čo je v hodnote 600,- Eur, ale to K. zobrala na dlh, pretože toľko peňazí nemala. Najmenej za týždeň bolo pre K. 6 kubíkov. Toto hovorím o období za august 2011 až po 3.12.2011. Takto to fungovalo a potom to V. začal schovávať u nás za domom, kde je taká kopa kameňov, ten pervitín, pretože doma ho vraj mama našla, ako presýpa. Keď teda S. prišiel so sáčkom pervitínu ku mne domov, šli sme ku mne do garáže, kde sme to presýpali do striekačiek, ktoré si so sebou doniesol už pripravené S.. Keď sme to pochystali, tak sme to schovali do kameňov za mojím domom. Je to pri ceste, za mojím domom, z boku zadných stavov. On to chcel, aby som to doma schovával, no to som ja v žiadnom prípade nedopustil. Keď K. prišla náhodou, keď S. nemal čas, tak som jej dal pervitín odtiaľ a dal som jej, koľko chcela. Neviem povedať, koľko presne tam bolo najviac pervitínu, no najmenej tam bolo 8 kubíkov pervitínu. Dopíňal to asi raz za mesiac, vždy so mnou, pretože nemal priestor, kde by ten pervitín popresýpal do striekačiek. Pokiaľ ide o marihuanu, tak viem o tom, že S. V. ju pestoval niekde nad domom. Tak to šlo až do novembra 2011. Tam sa to začalo nejako kaziť, K. si narobila veľa dlhov u mňa. Dlhovala mi okolo 1 000,- Eur. Požičal som jej nejaké peniaze na opravu auta - Audi, ale neviem rozdeliť, koľko predstavovala dlžoba na opravu auta a koľko bolo za pervitín. S. ten bol stále nahúlený, fetoval stále, hral automaty, dokázal prehrať 1 000,- Eur za 2 hodiny.”

Pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie uviedol: „Omamné a psychotropné látky a iný tovar, ktorý sa našiel, som ja používal na predaj. Ja som tovar nikdy nepoužíval pre vlastnú potrebu.” (č.l. 78, II. zv.).

Obžalovaný Y. F. sa úplne priznal k dilerstvu drog a doslova absolútnym spôsobom z trestnej činnosti usvedčil obžalovaného S. V. a obžalovanú K. U.. Jeho verzii o výmene rolí a úloh medzi ním a S. V. krajský súd prisudzuje účelovosť a nepravdivosť, pretože to vyvracia nielen obžalovaný S. V., ale tiež obžalovaná K. U.. V ostatnom obžalovaný F. vypovedal pravdivo, pretože jeho tvrdenia „ako puzzle” zapadajú do výpovedí obžalovaného V., obžalovanej U. i svedkov, ktorí ich usvedčujú a ktorých výpovede podrobne rozobral už okresný súd.

Krajský súd konštatuje, že vykonanými dôkazmi bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný Y. F. ako hlavný diler drog tieto prostredníctvom kuriéra (obžalovaný S.

V.) predával koncovej distribútorke obžalovanej K. U. a tiež obžalovanej E. T., a to najmenej v takom rozsahu, ako to je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku okresného súdu i tohto rozsudku krajského súdu. Podrobnejším rozborom jeho výpovede mohol prokurátor, ale i súd prvého stupňa ustáliť, že za obdobie 4 mesiace, t.j. 16 týždňov najmenej predal obžalovanej K. U. 96 kubíkov pervitínu, čo predstavuje 960 obvykle jednorazových dávok v hodnote 9 600,- Eur („najmenej za týždeň bolo pre K. 6 kubíkov, to hovorím o období za august 2011 až po 3.12.2011" - č.l. 9, zv. II.).

Krajský súd neupravoval skutok v zmysle vyššie uvedeného, nakoľko by išlo o zmenu v jeho neprospech, a teda krajskému súdu v tom bránil zákaz reformatio in peius.

Krajský súd považuje za úplne a bezpečne preukázané aj to, že drogy nájdené v záhrade za hospodárskou budovou u Y. F. patrili jemu a nie obžalovanému S. V., keď za pravdivé v tomto smere považuje tvrdenie obžalovaného V. z dôvodov podrobne rozobratých v predchádzajúcich častiach tohto rozsudku. Všetky tieto okolnosti preukazujú, že obžalovaný Y. F. díloval drogy prostredníctvom kuriéra a distribútorke viacerým koncovým užívateľom, a to vo väčšom rozsahu.

Okresný súd uložil obžalovanému Y. F. trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a na výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Takýto trest považuje krajský súd za neprimerane mierny s ohľadom na úlohu obžalovaného F. v tejto trestnej činnosti - hlavný díler drog, na obrovský rozsah dílovaných drog, mimoriadne bohatú kriminálnu minulosť - už 11-krát súdne postihnutý a na to, že túto trestnú činnosť páchal i v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Ak by okresný súd uložil obžalovanému trest hoci na hornej hranici trestnej sadzby, považoval by ho krajský súd za primeraný a spravodlivý. Pochybenie okresného súdu však krajský súd nemohol napraviť, pretože odvolanie nepodal v neprospech obžalovaného prokurátor, a teda krajský súd bol obmedzený zákazom reformatio in peius.

Krajský súd však mohol napraviť aspoň formálno-právne chyby výroku o treste, keď obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. a nie podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., ako to učinil okresný súd. Prečo bolo potrebné rozhodnúť takto, krajský súd už vysvetlil u ostatných odsúdených a také isté odôvodnenie sa vzťahuje i na obžalovaného F..

Krajský súd tiež opravil chybné rozhodnutie okresného súdu vo výroku o ochrannom dohľade, keď tento uložil podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. a § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. Takáto úprava výroku o ochrannom dohľade nezhoršila postavenie obžalovaného, len upresnila rozsah ochranného dohľadu a navyše je vykompenzovaná zmiernením výroku o vine, keď krajský súd z právnej kvalifikácie vypustil písmeno b) odseku 1 § 172 Tr. zák. Na odôvodnenie tohto postupu krajského súdu aj u obžalovaného Y. F. sa vzťahujú rovnaké dôvody ako u ostatných obžalovaných.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd vyhovel odvolaniu obžalovaného len čiastočne a v ďalšom považoval jeho argumenty za nepresvedčivé. Preto rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

* * *

So zreteľom na všetky vyššie uvedené okolnosti krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniam všetkých strán tohto konania a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.